

“Zeg me eens : liefde wat is dat ? Echt : ik weet het niet.” Twee of drie gevangenen hebben mij dát ooit in Dendermonde gevraagd. Niet om medelijden op te wekken of hun misstappen te verontschuldigen. Ze vroegen het omdat ze oprecht niet wisten wat het begrip “liefde” inhield. Voor mij wat lastig. Hoe moet je immers een mens, een jonge mens, die zich zeer waarschijnlijk nog nooit echt bemind heeft gevoeld, hoe moet je die uitleggen wat liefde is ?!... Vandaag gaat het er uitgebreid over in de lezingen...

Jezus wist wat liefde was. Hij werd bemind door de Vader en de mensen. En van daaruit beminde Hij ook zelf. Maar een definitie van de liefde liet Hij ons niet na. Hij heeft enkel gezegd dat wij het moesten doén : God beminnen en elkaar beminnen. En dat dat zover kan gaan dat je je leven geeft !

Jezus zelf schonk, tot op het einde, leven aan wie geen leven hadden; stond naast mensen. Daarbij liet Hij hen in hun waarde. Wanneer Hij liefde schonk, dan schonk Hij tegelijk... vrijheid ! Hij bleef in de mens geloven, wat die ook mocht hebben aangericht... Hij keek en luisterde naar die mens : zonder te veroordelen. Jezus veroordeelde enkel... het veroordelen ! Hij bleef barmhartig...

Hij heeft geen boeken volgeschreven met voorschriften en geboden. Hij heeft niéts geschreven. Tenzij één keer : in het zand. Toen ze hem vroegen of het o.k. was om die zondares te stenigen. En het wás o.k. ! Wie zonder zonden was, mocht eraan beginnen...

Jezus kende één gebod, één wet : “Hou van God en hou van elkaar !” Zo simpel was het. Simpel ? Er is geen méns die dát aankan. We buizen allemaal in dat éne, “simpele” gebod ! Als ik dát inzie, heeft God compassie met mij en zegt : “'t Is goed. Herpak je ! Ik, God, vertrouw er op dat jij er wel komt...”

Omwille van de kansen die wij krijgen, moeten ook wij kansen schenken aan anderen. Hen in de ogen zien, zoals God dat met ons doet . Ons hart fluistert ons dan wel in wat wij moeten doen... Dat leerde Jezus ons over de liefde...

Uit mijn eerste jaren als parochiepriester, herinner ik mij een echtpaar dat mij ooit heeft getoond wat liefde kan zijn. Ik zie ze nog altijd : de man : hoogbejaard en wat voorover gebogen. Net als zijn vrouw. Maar die was bovendien diep dementerend. Leek mij altijd wat bang. Wellicht niet begrijpend wat er allemaal gebeurde. De lichaamstaal van haar man sprak over één brok bezorgdheid naar haar toe. Eerst aan zijn arm en later in de rolstoel, maakten ze zwijgend hun dagelijks wandelingetje. En 's zondags zag ik hen samen in de kerk stilletjes zitten bidden. Op de laatste rij. Eén ding leek mij telkens opnieuw duidelijk : die man hield oneindig van zijn vrouw. Droeg haar lijden mee. Met alle kracht die hij nog in zich had. Zij was zijn leven. Die

twee stille, hoogbejaarde mensen : zij wisten wat liefde was.
En hebben mij ooit ontroerd...

“Zeg me eens : liefde, wat is dat ?” Volgens mij zou Jezus
antwoorden : “Luister naar Mij en kijk rondom je ! Zó zal je
het leren !” Amen.